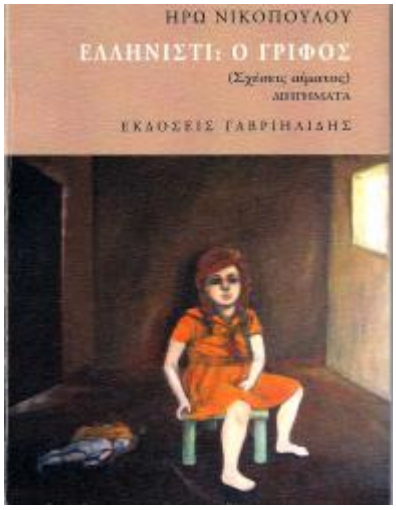
"Ελληνιστί: Ο Γρίφος" (διηγήματα, εκδ. Γαβριηλίδης, 2013)

«Μαμά», είπα, σε φυσικό τόνο δίπλα της σχεδόν πια, «δεν μ' ακούς;» Χωρίς να γυρίσει να με κοιτάξει πέταξε την ρακέτα στην άμμο και μουρμούρισε αμήχανα κάτι σαν χαιρετισμό στον μαυρισμένο και καλογυμνασμένο συμπαίχτη της, που πρόλαβε να της χαμογελάσει ειρωνικά, αλλά αυτό δεν ξέρω αν το είδε. Ύστερα έστρεψε επιτέλους προς το μέρος μου [...]. Την ακολούθησα μουδιασμένη. Έπιασε την πετσέτα σωπαίνοντας, σκούπισε τον ιδρώτα που έσταζε στη διχάλα του στήθους.

«Άκου», είπε κοφτά, κοιτώντας τον ορίζοντα, «όσο είμαστε εδώ διακοπές, ξέχνα το το μαμά και μαμά. Φαγώθηκες.

»Τζένη θα με λες.

»Σκέτο Τζένη.»

Είκοσι διηγήματα με κοινό παρανομαστή τις οικογενειακές σχέσεις: σχέσεις αίματος και ταυτόχρονα σχέσεις αιματηρές. Η οικογένεια, παρούσα ή απούσα, αφήνει το δικό της ξεχωριστό ψυχικό αποτύπωμα σε κάθε μέλος της από την πρώτη βρεφική ηλικία· αποτύπωμα που οργανώνει την δική του αυτόνομη ιστορία. Και κάθε τραύμα στην ιστορία αυτή επιστρέφει —με την μορφή της σπείρας— στον άλλον, είτε μέσα στον κύκλο της, στενό ή διευρυμένο, είτε προβολικά και έξω από αυτήν. Σπείρα ατέρμονη του τραύματος για την οποία η μόνη απάντηση -έξοδος-κάθαρση μοιάζει να είναι η αυτογνωσία και οι αναβαθμοί της: συγχώρεση και αγάπη.

www.ironikopoulou.gr